

P. Buzogány Árpád

Napba néző

Nagy testű, sűrűn doboló cseppek frissítették a zöld, sárga, kék és piros árnyalatait, lomha bogarak kapaszkodtak a fűszálakra, könnyelmű lepkék hancúroztak a virágok fölött. Sietős madárfütty hírelte a madarak röptét, vibráló, szaggatott füttyintések, felmeredő végű melódiák, untig ismételt, magasba dobott dalamok. Zizzent, suhogott a fűtömeg széltenyér simításai alatt, ágak bólogattak a semmibe. Friss, édeskés földszagot hordott a szél, végiglengette a völgyeken, összekavarta földre hajló, nehéz virágillattal. Lustuló meleg tapadt mindenhez, puha, apró hangok álmosodtak fülünkben. Mókusfároknyi volt még a nyár, égnek feszülő dárdarengeteg a vetés és az ösvények se koptak még tisztára. A fák és dombok fölött kék semmibe veszett minden kavargó illat, apró zörgés, óvatos neszezés, becéző langyosság. Csak a hangyákat útnak indító, levelet vastagító, madarak csőrét fényesítő rengeteg fény, ez bővölte a napra bámuló világot, hitegette a vigyázó szemeket... Szembenézni vele, hogy csak a csillogást érezzük, fölémagasodni a fáknak, domboknak, észre se venni, ha szöcske pattan, fecske villan, szajkó rikolt. Lábunkkal belenőni a földbe, biztosan állni, keményen támaszkodni, szédülés nélkül szembemagasodni az érkező fénnel, egészen beleveszni a ragyogásba, hogy már melegét is csak szemünkben érezzük. Pírulás nélkül, lassan bámulva, egyedül. Ez az igazi napba nézés! Csak nézni és semmit se látni a gyűlő fehérségen kívül, figyelni, hogy közeledünk-e még feléje, szárnyára vesz-e a vágyakozás vagy már lebegünk önmagunk fölött — suhanás, szárnyrebbenés se kellett, mert mindig itt volt a lelkünk, ebben a sűrű fehérségben, a nappal szemben...

Molnos Zoltán: Táj

Ráduly János

Haikuk

Lányokat

Lányokat himbál
A Hold. A férfiszemek
Megcsodásulnak.

Megérted-e?

Énstruktúrámat
Megérted-e, vajon? És
mikor? És meddig?

Mutasd föl

Mutasd föl ékes
Csorbítatlanságodat.
Aggasd hitünkre.

Vérköreim

Három vérköröm
Van: kis vérkör, nagy vérkör,
Anyanyelv-vérkör.

Virágnyelvre

Apostolkodom:
Virágnyelvre tanítom
A fáradt magányt.

Muszáj

Muszáj házalnom
A holnapért. Kenyerem
A napi szégyen.
